

Kjære alle sammen,

Historien er ikke bare skapt av store hendelser. Den er bygget av mennesker. Mennesker som våget å si imot da det kostet mest.

Viggo Hansteen og Rolf Wickstrøm var to av dem. Hansteen var jurist og LO-advokat. Wickstrøm var fagforeningsleder og arbeider.

De organiserte motstand mot nazismen. Ikke med våpen, men med streik og mot.

25.000 arbeidere gikk ut i streik, noe som førte til unntakstilstand og mangel på mat og melk.

Hansteen og Wickstrøm ble henrettet for det de trodde på. Målet var å skremme nordmenn fra å gjøre motstand.

Men stemmen deres stilnet aldri. Henrettelsene som skulle spre frykt, samlet i stedet motstanden mot nazismen.

For kampen mot hat, rasisme og menneskeforakt tar aldri slutt. Hver generasjon må ta den på nytt.

Nå står vi overfor en tid der rasismen igjen har blitt normalisert.

Der mennesker deles inn i oss og dem. Der minoriteter møtes med mistenksomhet, hets og mindre menneskeverd.

Og noen ganger får hat de mest brutale konsekvenser.

I fjor ble Tamima Nibras Juhar drept. Hun ble drept på jobb. Fordi hun hadde en annen hudfarge og tro. 17. mai i fjor var hun her. I Oslos gater, slik vi står her i dag. Full av liv.

Det minner oss om noe viktig:

Rasisme og menneskeforakt begynner ikke med vold. Den begynner med ord. Med stillhet, og mennesker som ser bort.

For mange av oss handler rasisme ikke bare om de største overskriftene.

Det handler om blikkene og kommentarene. At du gang på gang må forklare din plass i landet du elsker.

Mange lever med dette i stillhet – hver eneste dag. Det skaper utenforskap, og ensomhet som ikke alltid synes utenpå.

Derfor står jeg her i dag. Som kvinne med bakgrunn fra Afghanistan, Pakistan og Norge.
I bunad for første gang.

For å si at dette landet også er mitt. At Norge tilhører oss alle.

Og at vi aldri må bli så vant til hat, at vi slutter å reagere på det.

For historien har allerede vist oss hva som skjer når mennesker blir stille, og hatet tar over.

Derfor må vi fortsette å stå opp for hverandre. Fortsette å si ifra.
Fortsette å tro på et samfunn med plass til oss alle.

Jeg legger ned kransen i dag med håp i hjertet. Håp om at vi skal finne tilbake til det som
samler oss. I en tid der polariseringen vokser, må kjærligheten være sterkere enn hatet.

Det er slik vi hedrer dem vi har mistet.

Og det er slik vi sørger for at stemmen til Tamima Nibras Juhar, og kampen til Viggo
Hansteen og Rolf Wickstrøm, lever videre.

Må dere hvile i fred.